

DİRİLİŞ ADAMLARI

IAN RANKIN (28 Nisan 1960)

Fife, İskoçya'da doğdu. 1982 yılında Edinburgh Üniversitesi'nden mezun oldu. "Rebus" serisiyle başarıya ulaşmadan önce üzüm toplayıcısı, çoban, vergi memuru olarak çalıştı. 1986 yılında evlendikten sonra, kısa bir süre Londra'da ve Fransa'da yaşayıp tekrar Edinburgh'a döndü. Yazdığı ilk kitabı *Summer Rites* basılmasa da ikinci kitabı *The Flood* 1986'da basıldı. "Rebus" serisinin ilk kitabı *Düğümler ve Haçlar* ise 1987 yılında yayımlandı. Kısa sürede büyük başarıya ulaşan "Rebus" serisi o günden bu yana yirmi iki dile çevrildi ve birçok ülkede çok satanlar listesinde yer aldı. Yayımlanan daha pek çok kitabının yanı sıra, "Jack Harvey" takma adıyla yazdığı romanları da vardır. *Black and Blue* romanıyla, 1997'de edebiyat dalında CWA Macallan Altın Kama'sının sahibi oldu. Ayrıca Edgar ve Anthony ödüllerinde adaylar arasına girerek finale kaldı. Edinburgh Üniversitesi'nden Yılın Mezununu ödülünü alan Ian Rankin, 1999, 2001 ve 2003 yıllarında Abertay Dundee Üniversitesi, St. Andrews Üniversitesi ve Edinburgh Üniversitesi'nden üç fahri doktorluk unvanı aldı. Ian Rankin eşi ve iki oğluyla birlikte Edinburgh'da yaşıyor.

Alfa'da Ian Rankin: *Düğümler ve Haçlar*, *Saklambaç*, *Diş İzleri*, *Masadaki Düşman*, *Kara Defter*, *Ölümcül Hedefler*, *Bırak Kanasın*, *Siyah ve Mavi*, *Asma Bahçe*, *Ölü Ruhlar*, *Karanlıktakiler*, *Şelale*.

CEM DEMİRKAN (1973)

İstanbul doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi mezunu. 2003'ten beri çevirmenlik yapıyor.

Alfa'da çevirileri şunlardır: Philip Kerr; *Biri ve Öteki*, *Sessiz Alev*, *Ölümler Dirilmezse*, *Sahra Grisi*, *Ölümcül Prag*, *Katyn Katliamı*, *Zagreblı Kadın*, *Devre Arası*, *Tann'ın Eli*, *Sessizliğin Öte Yakası*, *Sahte Dokuz*, *Prusya Mavisi*, *Bir Yunan Hediyesi*. Ian Rankin; *Saklambaç*, *Diş İzleri*, *Masadaki Düşman*, *Bırak Kanasın*, *Siyah ve Mavi*, *Asma Bahçe*, *Ölü Ruhlar*.

Diriliş Adamları

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Resurrection Men

©2001, John Rebus Limited

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çeviri Cem Demirkan

Kitap Editörü Sibel Hacıoğlu

Kapak Tasarımı Adnan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Ebru Aydın

ISBN 978-625-449-387-4

1. Basım: Ağustos 2021

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

**IAN
RANKIN**

**DİRİLİŞ
ADAMLARI**

**BİR DEDEKTİF
JOHN REBUS POLİSİYESİ: 13**

**Çeviren
CEM DEMİRKAN**

ALFA

1

“Öyleyse burada ne işiniz var?”

Rebus “Ne kastettiğinize göre değişir,” dedi.

“Değişir mi?” Gözlüklü kadın kaşlarını çatı.

“Yani burada bu odada mı yoksa dünyada mı ne işim var?” diye sordu.

Kadın gülümsedi. İsmi Andrea Thomson’dı. Doktor değildi – ilk görüşmelerinde bunu açıkça ifade etmişti. Ayrıca deli doktoru ya da terapist de değildi. Rebus’un randevu defterinde “kariyer analizi” yazılıydı.

2.30-3.15: Kariyer analizi, Rm 3.16.

Bayan Thomson’la. Tanıştıktan sonra adının Andrea olduğunu öğrenmişti ki o da dün, yani Salı günü olmuştu. Kadın ona “tanışma seansı” demişti.

Kadın otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa boylu ve geniş kalçalıydı. Sarı ve gür saçlarında koyu renk meçler vardı. Dişleri biraz büyüktü. Kendi işinde çalıştığından polis için tam zamanlı olarak çalışmıyordu.

Rebus “Hangimiz öyle çalışıyoruz ki?” diye sormuştu dün. Kadın biraz şaşırılmıştı. “Demek istediğim, hangimiz tam zamanlı çalışıyoruz... Zaten burada olmamızın nedeni de bu değil mi?” Eliyle kapalı kapıyı işaret etmişti. “Kendi ayaklarımız üzerinde duramadığımızdan destek alıyoruz.”

“Dedektif Müfettiş, sizce ihtiyacınız olan şey bu mu?”

Parmağını sallamıştı. “Bana öyle demeye devam ederseniz ben de size ‘Doktor’ demeye devam ederim.”

Kadın “Ben doktor değilim,” demişti. “Deli doktoru, terapist ya da zannettiğiniz diğer şeyler de değilim.”

“O zaman nesiniz?”

“Kariyer analizi yapıyorum.”

Rebus homurdanmıştı. “O zaman emniyet kemeri takmanız gerekir.”

Kadın ona bakmıştı. “Zorlu bir yolculuk mu olacak?”

“Kariyerimin nasıl kontrolden çıktığını hesaba katarsak öyle diyebiliriz.”

Dün olanlar bunlardı.

Şimdiyse kadın onun neler hissettiğini öğrenmek istiyordu. Dedektif olmak ona nasıl hissettiriyordu?

“Hoşuma gidiyor.”

“Nesi?”

“Her şeyi.” Sırttı.

Kadın da gülümsedi. “Demek istediğim...”

“Ne demek istediğinizi anladım.” Etrafına bakındı. Oda küçük ve kullanışlıydı. Cilalı masanın iki yanında iki krom sandalye. Sandalyeler sarı renkli bir malzemeye kaplıydı. Masanın üzerinde A4 ebadında bir bloknot ve kalem haricinde hiçbir şey yoktu. Köşede ağır görümlü bir çanta duruyordu; Rebus acaba dosyam onun içinde mi diye düşündü. Duvar da bir saat ve altında bir takvim. Takvim yerel itfaiyeye aitti. Pencere tülle örtülmüştü.

Kadının odası değildi. Sadece ondan çalışması istendiği zamanlar kullandığı bir yerdi. Yani aynı şey sayılmazdı.

“İşimi seviyorum,” dedi sonunda, kollarını kavuşturarak. Sonra acaba kadın bu hareketimden bir mana

çıkarcı mı diye düşünüp –savunmaya geçmesi gibi– kollarını tekrar açtı. Ellerini ne yapacağını bilemeyince yumruk yapıp ceketinin ceplerine soktu. “Zimbada zimba teli kalmayacak kadar ilave evrak verildiği zamanlar da dahil olmak üzere her yönünü seviyorum.”

“O zaman neden Dedektif Başkomiser Templar’a parladınız?”

“Bilmem.”

“Mesleki kıskançlıkla alakalı olabileceğini düşünüyor.”

Güldü. “Öyle mi söyledi?”

“Katılmıyor musunuz?”

“Elbette ki hayır.”

“Onu uzun yıllardır tanıyorsunuz, değil mi?”

“Sayamayacağım kadar uzun yıllardır.”

“Ve hep sizden üst rütbede miydi?”

“Merak ediyorsanız söyleyeyim, bundan hiçbir zaman rahatsız olmadım.”

“Ama ancak kısa süre önce sizin amiriniz oldu.”

“Yani?”

“Epey zamandır dedektif müfettiş rütbesinde-siniz. Yükselmeyi düşünmüyor musunuz?” Kadın onun bakışını fark etti. “Yükselmek belki de yanlış kelime. Terfi etmek istemiyor musunuz?”

“İstemiyorum.”

“Neden?”

“Sorumluluktan korktuğum için olabilir.”

Kadın ona baktı. “Bu bana hazırlanmış bir cevap gibi geldi.”

“Ben daima hazırlıklıyım.”

“Yoksa izci miydiniz?”

“Hayır,” dedi. Kadın susup eline aldığı kalemine baktı. Ucuz sarı tükenmez kalemlerdendi. Rebus “Bakın,” dedi. “Gill Tipler’la bir alıp veremediğim yok. Dedektif Başkomiser olarak yolu açık olsun. Benim yapabileceğim bir iş değil. Ben olduğum yerden memnunum.” Başını kaldırdı. “Bu odayı değil, dışarıda suç peşinde koşmayı kastediyorum. Böyle kendimi kaybetmemin sebebi... soruşturmanın yürütülüş tarzıydı.”

“Daha önce bir davanın ortasında da benzer şeyler hissetmiş olmalısınız.” Kadın gözlüğünü çıkarıp burnunun iki yanındaki kızaran kısımları ovaladı.

“Pek çok kez,” dedi.

Kadın gözlüğünü taktı. “Ama ilk kez bir bardak fırlattınız, değil mi?”

“Ona nişan almadım.”

“Eğilmek zorunda kalmış. Bardağın içi de doluymuş.”

“Karakoldaki çayın tadını bilir misiniz?”

Kadın tekrar gülümsedi. “Yani bir sorunuz yok mu?”

“Hayır.” Güven emaresi olması temennisiyle tekrar kollarını kavuşturdu.

“Öyleyse burada ne işiniz var?”

Süre bitince Rebus koridordan erkekler tuvaletine gitti, yüzünü yıkadıktan sonra kâğıt havluyla kuruladı. Lavabonun üzerindeki aynada kendine bakarken bir sigara çıkarıp yakarak dumanını tavana üfledi.

Kabinlerden birinde sifon çekildi ve kapısı açıldı. Jazz McCullough dışarı çıktı.

Musluğu açarken, “Senin olduğunu tahmin ettim,” dedi.

“Nasıl?”

“Uzun bir iç çekişin ardından yakılan sigara. Deli doktorunun seansı bitti anlaşılır.”

“O deli doktoru değil.”

“Ebadına bakılırsa da biraz çekmiş gibi görünüyor.” McCullough havluya uzandı. İşi bitince de çöpe attı. Kravatını düzeltti. Gerçek adı James olsa da onu tanıyanlar o ismi hiç kullanmazdı. Ona Jamesy ya da çoğunlukla Jazz derlerdi. Uzun boyluydu, kırklı yaşlarındaydı ve siyah saçları şakaklardan beyazlamaya başlamıştı. Zayıftı. Göbeğinin olmadığını vurgulamak istermiş gibi karnına vurdu. Rebus aynaya bakarken dahi kemerini zor görebiliyordu.

Jazz sigara içmezdi. Ailesiyle Broughty Ferry’de oturuyordu: Sadece karısı ve iki çocuğuyla alakalı konuşurdu. Aynada kendine bakıp saçlarını kulağının arkasına attı.

“John, burada ne halt ediyoruz?”

“Andrea da aynısını sordu.”

“Vakit kaybı olduğunu biliyor da ondan. İşin ikinci ücretini biz ödüyoruz.”

“O zaman iyi bir şey yapıyoruz demektir.”

Jazz ona baktı. “Vay uyanık! Demek niyetin başka!”

Rebus yüzünü buruşturdu. “Saçmalama. Demek istediğim...” İyi de ne manası vardı? Jazz çoktan gülmeye başlamıştı. Rebus’un omzuna vurdu.

“İş başına,” deyip kapıyı açtı. “Üç buçukta, ‘Halkla İlişkiler.’”

Tulliallan’daki üçüncü günleriydi: İskoçya Polis Koleji. Mekân sokağa çıkmadan önce derslerini öğrenmeye çalışan acemilerle doluydu. Ama daha yaşlı ve

bilgili memurlar da vardı. Onlar da dersleri tekrar ediyor ya da yeni beceriler ediniyorlardı.

Bir de Diriliş Adamları vardı.

Kolej Tulliallan Şatosunda bulunuyordu. Şatonun içinde değil, koridorlarla bağlanan bir dizi yeni binanın eklendiği eski bir malikânedeydi. Tesisin tümü Glasgow ve Edinburgh'un neredeyse tam ortasındaki Kincardine köyünün dışındaki ormanlık bir arazide yer alıyordu. Dışarıdan bir üniversite kampüsü zannedilebilirdi ve bir açıdan işlevi aynı sayılırdı. Buraya öğrenmeye gelirdiniz.

Rebus'un örneğindeyse ceza çekmeye.

Rebus ve McCullough vardığında seminer odasında dört memur daha vardı. İlk kez bir araya geldiklerinde Dedektif Müfettiş Francis Gray onlara "Vahşi Güruh" adını vermişti. Rebus bazılarını tanıyordu – Livingston'dan Dedektif Çavuş Stu Sutherland; Falkirk'ten Dedektif Müfettiş Tam Barclay. Gray Glasgowluydu, Jazz Dundee'de görev yapıyordu ve grubun son üyesi Dedektif Polis Memuru Allan Ward'un görev yeri de Dumfries'di. Gray'in ifadesiyle bu "milletler topluluğu" gibi bir şeydi. Ama Rebus'a göre kabile sözcülerine benziyorlardı, aynı dili konuşsalar da görünüşleri farklıydı. Tümü de diğerlerine karşı temkinliydi. Bilhassa aynı bölgeden gelen memurlarda durum daha da tuhaf bir hal alıyordu. Rebus ve Sutherland, Lothian ve Borders'a bağlıydı, ama Livingston Edinburghluların "F Birliği" olarak bildiği F Şubesine bağlıydı. Sutherland, Rebus'un diğerlerine hakaretamiz bir şey söylemesini bekliyordu. Adamın dağılmış gibi bir görüntüsü vardı.

Altı adamın tek bir müşterek vasfı bulunuyordu: